

Vänsterpress om Mellanöstern – slutet av oktober 2016

I denna artikelsamling ingår en artikel som behandlar situationen i Mellanöstern mer allmänt, två artiklar om Turkiet, två om Syrien, en om Irak (Mosul) samt en om Gaza.

Den turkiska regimen visar allt tydligare att det är kurderna som är huvudfienden – just nu när jag håller på att sammanställa denna artikelsamling så meddelas det att Turkiet dragit samman trupper vid gränsen till Irak, för att ingripa om kuridska PKK skulle framflytta sina ställningar i denna del av Irak.

För övrigt fortsätter striderna i hela området, inklusive Yemen.

Tidigare artikelsamlingar om Mellanöstern under senaste halvåret (nyaste först): [Vänsterpress om Mellanöstern – början av oktober 2016](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – mitten av september 2016](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – början av september 2016](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – början av augusti 2016](#) och [Vänsterpress om kuppförsöket i Turkiet – juli 2016](#)

Martin Fahlgren 3/11 2016

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Ytterligare två kurdiska borgmästare gripna</i>	<i>1</i>
Flamman	2
<i>”Rädslan hänger i luften nu”</i>	<i>2</i>
Internationalen	3
<i>Gilbert Achcar: ”Det är en lång väg att gå och därför finns det hopp”</i>	<i>3</i>
<i>Cynisk lek med siffror i östra Aleppo</i>	<i>6</i>
Ny tid	8
<i>Syriens hopplöshet</i>	<i>8</i>
Proletären	9
<i>Förstörelsen av Gaza kan bli Israels trumfkort</i>	<i>9</i>
<i>Dolda syften bakom offensiven i Mosul</i>	<i>10</i>

Arbetaren

Ytterligare två kurdiska borgmästare gripna

Johan Apel Röstlund

Arbetaren 28/10 2016

Två borgmästare i den kurddominerade staden Diyarbakir i sydöstra Turkiet greps under tisdagen av turkiska säkerhetsstyrkor. Det är bara ett i raden av gripanden av oppositionella den senaste tiden och nu höjs allt fler röster för att EU ska agera.

Det var under tisdagen som turkiska säkerhetsstyrkor grep de båda borgmästarna Gultan Kisanak och Firat Anli i den stora kurddominerade staden Diyarbakir som på kurdiska heter Amed. Enligt säkerhetstjänsten var gripandena en del i den så kallade "terrorutredningen" som pågått sedan sommarens statskupp försök, men som av flera internationella bedömare anses vara ytterligare ett sätt för president Erdoğan att tysta sina kritiker.

Enbart under september greps 28 borgmästare runt om i landet och polis och militär har gått hårt åt så väl prokurdiska politiker som vänsteroppositionella, lärare, människorättsaktivister och granskande journalister. Tiotusentals personer har fängslats och rapporter om tortyr, mord och förföljelse i det allt mer auktoritära landet har skapat rubriker runt om i hela världen. Ändå har få länder reagerat på vad som sker.

– Läget är väldigt allvarligt. De växande övergreppen och förtrycket mot kurder fortsätter oavbrutet trots att det saknar rättslig grund och strider mot Europakonventionens skydd för mänskliga rättigheter. Trots alarmerande rapporteringar råder total tystnad hos det internationella samfundet, säger Keya Izol, ordförande i Kurdiska Riksförbundet, till Arbetaren.

Strax efter gripandena av borgmästarna i staden, som länge varit själva hjärtat i den kurdiska självständighetsrörelsen, samlades tusentals människor till demonstrationer utanför stads-huset. Gultan Kisanak, vars kontor även besköts av polis i samband med gripandet som skedde på Ankaras flygplats, och den vice borgmästaren Firat Anli har starkt folkligt stöd i staden med nästan en miljon invånare. Tillsammans fick de 75 procent av rösterna i borgmästarvalet och polisen svarade demonstranterna med tårgas och vattenkanoner.

Men trots att EU uttryckt både kritik och oro över utvecklingen i de sydöstra delarna av Turkiet har mycket lite hänt. Anledningen, menar Keya Izol och många politiska bedömare med honom, är flyktigavtalet som gjort att Turkiet skaffat sig ett trumfkort i relationen till EU.

– Turkiet kan strunta i alla uttalanden. Flyktigavtalet gör att EU inte törs gå längre än att rikta kritik och Turkiet utnyttjar läget för en väldigt brutal krigföring mot inte bara landets kurder utan mot alla som inte stödjer den sittande AKP-regeringen. Målet är att provocera fram ett fullskaligt krig och kuva den civila delen av samhället, säger Keya Izol.

Borgmästarna sitter nu frihetsberövade och enligt åklagare handlar anklagelserna om att de ska ha uttryckt stöd för den kurdiska PKK-gerillan, rapporterar nyhetsbyrån Reuters. I andra städer där prokurdiska borgmästare gripits har de snabbt ersatts av Erdoğan-vänliga politiker.

Det prokurdiska vänsterpartiet HDP, som i parlamentsvalet i juni förra året fick över 13 procent av rösterna, gick snabbt efter gripandena ut och krävde att de båda borgmästarna skulle släppas.

Flamman

"Rädslan hänger i luften nu"

Patrik Helgeson

Flamman 14/10 2016

Seda Sanlier från den nybildade Utbildnings- och solidaritetsrörelsen, som blev vittne till bombdådet, berättade om sina upplevelser. Foto: Patrik Helgeson.

För ett år sedan angreps en fredsdemonstration i Ankara av självmordsbombare som misstänks ha sänts ut av IS. 102 personer dödades och flera hundra skadades. I lördags uppmärksammades årsdagen i Biskopsgården med tal och musik. Seda Sanlier minns hur hopp och glädje snabbt slog över i skräck och förtvivlan.

Den tionde oktober 2015 samlades en bred koalition av Turkiets progressiva krafter i en fredsmarsch i Ankara. Den radikala fackföreningsrörelsen, med de offentliganställdas fackförening KESK i spetsen, var initiativtagare och bland deltagarna fanns stora block från vänsterpartiet HDP och även från det nationalistiska CHP:s ungdomsförbund.

Den nybildade föreningen Utbildnings- och solidaritetsrörelsen samlar vänstersympatisörer med turkiska rötter. Minnesmötet i Biskopsgården hade till syfte att hedra offren men också att fortsätta bygga allianser mellan turkiska och kurdiska progressiva krafter i Sverige. Representanter från Vänsterpartiet, Rojavakommittén och Kurdiska kulturföreningen höll tal.

Seda Sanlier, som tillhör den turkiska vänstern och den nybildade föreningen Utbildnings- och solidaritetsrörelsen, berättade på mötet om den förväntansfyllda stämningen inför demonstrationen. Nu fanns ett tillfälle att ställa president Erdogan till svars och bryta dödläget genom att kräva en fredlig lösning av den väpnade konflikten mellan Turkiet och PKK.

- Vi var glada och sjöng sånger i bussen på väg till demonstrationen. Många sjöng och dansade i tåget. Men vi reagerade samtidigt över att vi inte såg några poliser i området.
- När vi hörde smällarna trodde vi att det rörde sig om ett angrepp från polisens sida. Vi sprang ut från gatorna, då såg vi poliser som kontrollerade folk. När vi var trötta på att springa

tog vi oss till ett kafé, där vi såg en tv-sändning som visade vad som hade hänt. Vi tog oss senare ut för att bilda en korridor för att hjälpa de sårade, men polisen stängde platsen. Då tog vi oss i stället till ett av sjukhusen, där det rådde kalabalik och man hörde skrik. Många försökte ge blod. Vi fick senare veta att två vänner, en mor och en dotter, var svårt skadade. Ingen representant från regeringen besökte sjukhusen, säger Sanlier.

"Attack av vår stat"

Efter attentaten ställde flera partier in sina kampanjaktiviteter inför nyvalet 1 november. Bland offren fanns medlemmar i HDP, turkiska vänsterorganisationer samt CHP:s ungdomsförbund. HDP:s kampanjaktiviteter och valmöten hade vid flera tidigare tillfällen under året angripits av självbordsbombare och attentatsmän. Den kurdiske partiordföranden Selahattin Demirtas pekade ut president Erdogan som ansvarig genom sin passivitet inför IS terror och genom säkerhetstjänstens samröre med organisationen:

– Detta är en attack av vår stat, mot vårt folk. Vi accepterar inte att några statschefer sänder sina kondoleanser till vår president. De som förtjänar att få motta kondoleanser är folket, sade han.

Mot bakgrund av Turkiets fortsatt våldsamma och auktoritära politiska utveckling vill Seda Sanlier fortsätta kämpa för att offren i Ankara ges upprättelse. Hon vill även uppmärksamma att Turkiets krigföring i norra Syrien hotar landets säkerhet.

– Rädslan hänger i luften nu. Inte bara i Turkiet utan i hela Mellanöstern. Men man kan inte leva ett liv i rädsla utan att göra motstånd.

Internationalen

Gilbert Achcar: "Det är en lång väg att gå och därför finns det hopp"

Arash Gelichkan

Internationalen 21/10 2016

På söndagseftermiddagen led den fullspäckade Marx-konferensen på ABF-huset mot sitt slut, men den libanesiske professorn Gilbert Achcar lyckades ändå gjuta lite nytt liv i den socialistiska analysen av de arabiska revolutionerna och läget i Syrien. I den stora ABF-salen tecknade han en komplex och detaljerad bild av skeendena i regionen inte bara de senaste åren

utan bakåt genom decennierna.

– Det som började 2011 är en långvarig revolutionär process och detta är resultat av en strukturell, systemisk kris. En kris som inte kommer att upphöra utan en radikal förändring av hela strukturen, hela systemet inklusive ekonomin, samhället och de sociala klasserna samt de politiska regimerna. Krisen kommer att fortsätta under lång tid och den enda säkra förutsägelsen är att vi inte kommer att se någon stabilitet i den överblickbara framtiden. Den som tror att Sisi-regimen i Egypten är slutet lider av vanföreställningar. Sisi fortsätter samma ekonomiska politik som Muslimska brödrskapet bedrev, vilket är en förlängning av vad Mubarak-regimen har gjort och faktiskt allt som gjorts ända sedan Sadat. Det är en IMF-inspirerad ekonomisk politik som har producerat den enorma kris vi befinner oss i eftersom denna politik kombinerad med det specifika i regionen leder till ekonomisk stagnation.

Gilbert Achcar menar att processen i regionen kompliceras av närvaron av det han betecknar som reaktionär islamistisk fundamentalism i form av organiserad massrörelse.

– Den här rörelsen marginaliserades på 1950- och 60-talen av att en vänsterinriktad radikaliserings och arabnationalism växte fram. Rörelsen användes av USA och Saudiarabien som ett ideologiskt vapen mot vänsternationalism och kommunistiska rörelser som också hade sina storhetstider i regionen, samt mot det sovjetiska inflytandet. Nationaliströrelserna besegrades i händerna på Israel 1967 och nederlaget fullbordades av krossandet av det palestinska motståndet i händerna på den jordanska monarkin. I perioden som kom därefter har vi överallt i arabvärlden sett ett högerskifte i regimerna som använde islamisk fundamentalism för att motarbeta vänsterradikalisering särskilt bland ungdomen. Den har blivit ett centralt instrument för folkliga protester mot regimerna. Det är en motsägelsefull relation som sträcker sig från samarbete med regimerna samtidigt som de kanaliserar massprotester, från ömsesidig tolerans till direkt konflikt.

För Achcar räcker det inte med ett binärt synsätt för att förstå den politiska situationen i länderna med arabiskspråkig majoritet.

– Till skillnad från klassiska revolutionära processer där det finns ett binärt förhållande mellan revolutionen, kombinationen av de krafter som oavsett skillnader vill ha en grundläggande förändring och kontra-revolutionen som är regimen, har vi i regionen en triangulär situation där det finns en revolutionär pol, organisatoriskt svag i praktiskt taget alla exempel med undantag för Tunisien där det åtminstone fanns en stark och delvis oberoende arbetarrörelse. Men det dominerande draget är politisk och organisatorisk svaghet hos de krafter som skulle kunna representera upprorets strävanden.

Ändå lyckades de unga revolutionärerna delvis kompensera för de organisatoriska svagheterna när de i miljontals gick ut på gatorna och skakade om regimerna. Achcar menar att de kommentatorer i väst som lyfte fram användningen av sociala medier till viss del hade rätt.

– De unga människor som är avgörande för upproret lyckades använda sociala medier för att organisera sammankomsterna och demonstrationerna – så det finns ett korn av sanning i mediabeskrivningen av en ”facebook-revolution” även om det är en karikatyr. Men självklart påverkade sociala medier och ingrep i rörelsens händelseutveckling. På basis av dessa teknologier bör vi tänka om alla former av organisering men jag ser att det hos vänstern finns en stor eftersläpning i att göra så. Det som dock hände i regionen var att dessa teknologier lyckades kompensera bristen på fysiska nätverk. Men om du med virtuella nätverk kan kalla folk till demonstrationer och strejker så kan du inte vinna val – åtminstone inte i länder där internetillgången inte är så stor. Framförallt kan du inte bedriva kamp mot repressiva styrkor för det kräver fysiskt organiserade krafter.

En sak sociala medier inte kunde kompensera för var avsaknaden av tydliga representanter för revolutionens målsättningar.

– Huvudproblemet som mötte upproren var svagheten hos den revolutionära polens

potentiella representanter. De står inför två kontra-revolutionära problem: på ena sidan de gamla regimerna och på den andra dess reaktionära islamiska fundamentalistiska utmanare. Den revolutionära polen har i de flesta fall istället för att röja en väg oberoende från båda krafter och kämpa för ett alternativ som är lika mycket mot båda, pendlat mellan att stödja den ena eller den andra kontrarevolutionära kraften, att spela den ena mot den andra och skifta allianser. Det var dålig politik som bidrog till marginaliseringen av dessa krafter. Situationen kom senare att domineras av sammandrabbningen mellan de två kontra-revolutionära polerna eftersom de islamistiska fundamentalisterna utnyttjade upproret till att tävla om makten med de forna regimerna.

Det dröjde inte länge innan olika geo-politiska krafter ingrep i händelseutvecklingen för att vakta sina egna intressen. Gilbert Achcar beskriver en fundamental förändring av USA:s roll i arabvärlden, en förändring delar av vänstern inte har förstått.

– Dessa tror att Obama bara är en fortsättning av George W Bush och att USA eftersträvar regimförändring, att de till exempel i Syrien är inblandade i att försöka byta regim. Det går emot inte bara fakta utan också de uttalanden som kommer från Washington vilka från början baserades väldigt mycket på det de kallade ”läxan från Irak”. Irak var naturligtvis ett stort nederlag för USA, kanske det viktigaste i USA-imperialismens historia, ja kanske mer än Vietnam ur vissa aspekter – inte för att Vietnamrörelsen inte var en mer imponerande rörelse utan på grund av vad som står på spel, den strategiska vikten av regionen och Irak. Lärdomen från detta förödande nederlag, som markerades av det faktum att USA lämnade Irak som ett land under Irans dominans – det är en total paradox att invasionen av Irak lämnade landet att domineras av USA:s ärkefiende i regionen men det är sanningen. Lärdomen de drog var att ”vi skulle inte ha avvecklat Baath-staten i Irak, vi skulle ha behållit den staten, tagit bort Saddam Hussein eftersom han har blivit diskvalificerad men behållit staten” – ett amerikanskt magasin har kallat det Saddamism utan Saddam.

Den syriska Baath-regimen består ju inte enbart av president Bashar al-Assad utan är en maktapparat. Denna maktapparat, berättar Gilbert Achcar, har USA från början velat bevara i Syrien.

– Några månader in i upproret, som var samma slags uppror som vi hade i alla länder i regionen, började Washington säga att Assad – med eskaleringen av repressionen och de snart tusentals döda 2011 – borde avgå. Obama sa att i Syrien är vi för den jemenitiska lösningen. Vad menade han med det? Genom den sortens överenskommelse man hade i Jemen avgick presidenten [Ali Abdullah Saleh] och lämnade makten till vice-presidenten samtidigt som denne behöll kontrollen av den största delen av de väpnade styrkorna och behöll parlamentsmajoriteten. Presidenten väntade tills han gick på offensiven igen. Avtalet i Jemen var dömt att misslyckas från början och det är ingen överraskning att det misslyckades på det här sättet och att vi nu har ett inbördeskrig i landet. Så Washington har varit angelägna om att bevara den syriska staten, den syriska regimen och ville få delar av oppositionen att ingå koalition med den gamla regimen – och de visste att förutsättningen för detta är att Assad avgår. Det har varit det förhärskande synsättet i Washington. Så till skillnad från vad många tror är den huvudsakliga utländska interventionen i Syrien inte amerikansk eller gulfstaternas utan det är självklart iransk och rysk. Det finns inget som kan jämföras med nivån på den ryska och iranska inblandningen.

Enligt Gilbert Achcar har Washington inte bara sökt bevara Baath-regimen (fast minus Assad) utan USA:s och dess allierades agerande har dessutom försvagat den demokratiska oppositionen.

– Gulfstaterna injicerade pengar, de finansierade de islamiska fundamentalistiska krafterna i oppositionen för det var ett sätt för dem att driva ut faran som den syriska revolutionen representerar. Eftersom den syriska revolutionen som en demokratisk, sekulär revolution 2011 inte bara var ett hot mot den syriska regimen utan för alla despotiska regimer i regionen och så klart de i gulfstaterna. Så det var taktiken, att kooptera upproret.

Bland delar av vänstern pratar man mycket om det amerikanska stödet till vissa rebellgrupper. Men enligt Achcar har USA hela tiden sett till att inte rubba maktbalansen till de demokratiska krafternas förmån.

– Mycket av bombningarna i Syrien sker med oljefatsbomber som kastas ner från helikoptrar. Helikoptrar är ett relativt enkelt mål om du har luftvärnsmissiler men om du inte hör om det i Syrien är det för att oppositionen inte har luftvärnsmissiler och det är för att det finns ett veto från Washington mot varje leverans av sådana vapen. Det är inte bara att Washington inte förser oppositionen med sådana vapen, utan att de även förhindrar sina allierade i regionen att leverera sådana vapen. Turkiet är en tillverkare av luftvärnsvapen under amerikansk licens men de tillåts inte leverera sådana missiler till oppositionen.

Ansvaret faller tungt på många av de inblandade staterna, det intrycket förstärks under Achcars föreläsning.

– Det vi ser är ett globalt och kollektivt ansvar för de fruktansvärda massakrerna och förstörelsen av Syrien. Ansvar

Gilbert Achcar tillfrågas ofta om att försöka förutspå vad som kommer att hända framöver. Själv ser han sig varken som pessimist eller optimist men däremot ser han att det finns hopp.

– Det är en lång väg att gå och det finns därför fortfarande hopp. Detta hopp förkroppsligas av den revolutionära ungdomen som politiserades av upproren. Denna ungdom har inte blivit krossad, den har inte tryckts undan – den finns där, även i ett land som Syrien trots de enorma massakrerna! En stor del av de här människorna är i exil i dag eftersom de inte har kunnat hitta en plats för sig i sammandrabbningen mellan en barbarisk regim och krafter som är antitesen mot de strävanden dessa unga har. Ungdomens missnöje över det som händer omsätts idag passivt eller negativt efter att tidigare ha omsatts positivt genom upproren 2011. Nu ser vi att detta uttrycks genom avståndstagande. I valen i de två länder där allting började – Egypten och Tunisien – de senaste två åren har vi sett extremt lågt valdeltagande bland ungdomen och det är väldigt talande: de ser ingen kraft som kan förkroppsliga deras strävanden. Men det finns en potential.

Cynisk lek med siffror i östra Aleppo

Louis Proyect

Internationalen 30/10 2016

I förra veckan deltog jag i en paneldiskussion om belägringen av östra Aleppo som gjorde mig deprimerad och arg. Särskilt upprörd blev jag över redogörelserna från andra paneldeltagare om hur sjukhusen bombas. Sessionen började med att ett BBC-inslag från barnsjukhuset i östra Aleppo visades. Det är inte lätt att titta på bilder av skadade barn vars enda brott är att de lever i en stad som Assad anser fylld av terrorister. Det gav mig samma deprimerande känsla som jag brukade få när jag arbetade med cancersjuka barn på 1980-talet. När du ser en treåring gå runt med en medicinpåse fäst vid hans arm, undrar du hur någon kan tro på gud. Men efter att ha sett videon om Rysslands och Baath-brigadernas grymheter är det lätt att börja tro på djävulens existens.

Barnläkaren Abdulaziz talade om sina erfarenheter från sitt arbete vid barnsjukhuset i östra Aleppo, där dagen börjar vid 07.00 och slutar vid 21.00. Läkarna måste inte bara hantera bristen på mediciner och förnödenheter, de måste också med ångest invänta nästa ryska bunkerknäckar-bomb som kan tränga ner på källarplan, dit alla vårdinrättningar i Aleppo numera är förflyttade.

Med tungsinnet fortfarande hängande över mig morgonen efter konferensen, borde jag förmodligen inte ha läst Pepe Escobars artikel i Counterpunch den 21 oktober som argumente-

rade för behovet av att ta i med hårdhandskarna vid belägringen av Aleppo eftersom "inte mer än 30 000 eller 40 000 av en tidigare population av 300 000 människor" bor där. Och eftersom alla rebeller i östra Aleppo är jihadist, hoppas Escobar att det slutliga angreppet på östra Aleppo kommer att bli "hardcore" som om han beskrev en Metallica-konsert snarare än utbombade barnsjukhus:

"Syriens regeringsstyrkor är under allvarlig press. Således är metoderna för återerövringen av östra Aleppo faktiskt "hardcore". Och detta är bara början. Förr eller senare måste Syriska Armén, med stöd av Hizbollah och irakiska shiitiska miliser, återerövra East Aleppo på marken, understödda av ryska stridsflygplan."

Skulle det spela någon roll för Escobar om det fanns 300 000 till 400 000 människor i östra Aleppo snarare än en tiondel av den siffran? Antagligen inte. Detta är en kille som förmodligen skulle vara okej med att avliva 3 till 4 miljoner människor om det bara flyttade fram positionerna för BRICS, eller vilken ideologi denna idiot nu tror på. Det är hur som helst inte socialism. [BRICS står för det organiserade samarbetet mellan Brasilien, Ryssland, Indien, Kina och Sydafrika. De ses av en del sk "antiimperialister" som en motvikt till IMF, Världsbanken och andra institutioner med ekonomisk-politiska kopplingar till G8 och USA. ö. a.]

Men varifrån kommer siffrorna 30 000 till 40 000 från första början? Antagligen från Martin Chulov, som för övrigt har gjort flera användbara reportage inifrån Syrien. Han skrev i The Guardian den 12 mars förra året:

"De som stannar kvar i östra Aleppo, ungefär 40 000 av en befolkning som uppskattades till cirka en miljon före kriget, har varit utan el eller rinnande vatten i mer än ett år."

Jag förstår hur en kan ta reda på om det finns elektricitet eller rinnande vatten: men har verkligen folkräknare knackat dörr för att sammanställa befolkningsstatistik?

Moon of Alabama, en webbplats som visar samma likgiltighet för mänskligt lidande som Escobar, citerar Martin Chulov och tillägger själva:

"I andra belägrade områden där rebellerna överlämnat sig till den syriska armén har antalet personer som kommer ut varit mycket färre än de ursprungliga invånarna. Siffrorna var också lägre än alla tidigare uppskattningar. Daraya nära Damaskus hade ursprungligen omkring 80 000 invånare. FN:s beräkningar av antalet belägrade människor i Daraya har växlat mellan tiotusentals och ända ner till 8000. När evakueringen av Daraya började förväntade sig den syriska armén att 800–1 200 soldater och 4 000 civila skulle komma ut. I slutändan var det 600–700 stridande, och mindre än 2 000 civila som lämnade Daraya. Området genomsöktes och det var tomt."

Kanske det bästa vore att lita på uppgifterna från Vitaly Churkin, Rysslands FN-ambassadör, som ju borde hålla med Escobar och Moon of Alabama om det futtiga antalet människor som lever i östra Aleppo. Men nu råkar det vara så att Churkin räknar annorlunda. På den obehagliga sajten RT.com, som är precis lika "tillförlitlig" som Escobar och Moon of Alabama, leker Churkin med helt andra siffror:

"Över 200 000 invånare i Aleppo är tagna som gisslan av Jabhat al-Nusra och dess allierade grupper."

Och om vi inte kan lita på Rysslands FN-ambassadör vem i hela världen kan vi då lita på?

Marco Jamil Espvall

Ny tid

Syriens hopplöshet

Janne Wass

Ny tid 14/10 2016

Det finns en scen i **Leonardo DiCaprio**-filmen *Blood Diamond* (2006) där en utrikesreporter spelad av **Jennifer Connelly** sitter i en skolsal i Sierra Leone och skriver på sin laptop. Hon beskriver ett hjärtskärande möte mellan en av huvudpersonerna i filmen och hans familj i ett flyktingläger. Frifräsaren och diamantsmugglaren DiCaprio läser över hennes axel och skrattar sarkastiskt åt hennes klichéartade och melodramatiska framställning av situationen, varpå Connellys karaktär utbrister:

”Du har rätt, det är skit! Det är som en av de där informationsreklamerna med afrikanska barn med uppsvullna magar och flugor i ögonen. Se, här har jag döda mammor, jag har avhuggna armar och ben, men det är ingenting nytt. Visst, det får kanske någon att börja gråta då de läser det, någon kanske till och med skriver ut en check. Men det är inte tillräckligt för att få det att sluta! *I’m sick of writing about victims, but it’s all I can fucking do!*”

Jag kommer att tänka på scenen då jag läser de senaste nyheterna från Syrien, och funderar att vi borde lyfta upp frågan i *Ny Tid* på något sätt. Men vad ska vi skriva som inte redan har skrivits? Vad hjälper det att vi igen uppmärksammar de 6 miljoner människor som är på flykt inom landet? Om krigsreportrarna som besökt Aleppo och beskriver situationen som den värsta de sett under sina karriärer? Om valet mellan pest och kolera: ett diktatoriskt styre under **Bashar al-Assad** eller ett islamistiskt ”kalifat” under Islamiska staten? Om västs lama stöd till kurdiska YPG och Turkiets schizofrena inställning till hela konflikten? Rysslands militära stöd till al-Assad-regimen och USA:s och Natos beröringsskräck efter fiaskona i Irak och Afghanistan?

Visst, det får kanske någon att börja gråta då de läser det, någon kanske till och med skriver ut en check. Men det är inte tillräckligt för att få det att sluta.

I Hollywood är det mesta enkelt och svartvitt. När Jennifer Connellys reporter till sist får de uppgifter hon behöver för sin artikel, leder det till att handeln med blodsdiamanter regleras. I verkligheten är det få konflikter som får sin lösning tack vare ett scoop.

Situationen i Syrien är emblematiske för vår tids kriser. Liksom många andra länder i Eurasien, Mellanöstern och Afrika är Syrien resultatet av underliggande religiösa och klanbaserade spänningar, kolonialism och stormaktspolitik. Bashar al-Assad är en i raden av ledare som genom auktoritära metoder och terrorbalans upprätthållit ett spänt lugn i sitt land med hjälp av diplomatiskt, ekonomiskt och militärt stöd från någon av stormakterna; USA, EU, Ryssland eller Saudiarabien. Drar du snöret i ena ändan, blir det kortare i den andra.

Vi ser de senaste fotografierna av blodiga barn, läser artiklar om sjukhus och daghem som bombarderats, och klickar på hashtaggen #HolocaustAleppo. Och står där och känner oss handfallna och maktlösa. För det känns som att det inte hjälper, hur mycket vi än skriver och klickar och delar. Kriget rasar på, och världen står bredvid och suckar. Syriens befolkning har fastnat i brännpunkten för ett stormaktsspel, där Kina, Ryssland och Iran står på ena sidan och matar ammunition åt al-Assad medan de blockerar resolutioner i FN. Nato, USA och EU vill varken trampa dessa länder på tårna eller dras in i ytterligare ett hopplöst inbördeskrig i regionen. Situationen känns hopplös. Så jag delar den senaste artikeln om att minst 30 personer dödades i ett bombattentat mot ett bröllop. *I’m sick of writing about victims, but it’s all I can fucking do.*

Proletären

Förstörelsen av Gaza kan bli Israels trumfkort

Charlie Andreasson

Proletären 20/10 2016

FN-organet UNRWA varnar för att Gaza riskerar att vara obeboeligt inom fem år. Israels förstörelse av Gaza kan driva miljoner palestinier på flykt mot Europa.

Av de cirka 65 miljoner flyktingar som finns världen över idag har drygt en miljon lyckats ta sig till Europa under de senaste åren. Detta definierar vi européer som en katastrof.

Inte de 65 miljoner flyktingarna och deras situation, utan den del som tagit sig hit och den befarade konsekvensen det kommer att föra med sig på våra samhällen. Våra samhällen är underförstått till för oss som redan finns här och våra efterkommande, inga andra.

Detta är det grundläggande i varför en statsledare som Turkiets president Recep Tayyip Erdoğan kan ställa krav på EU för att agera gränspolis och kräva en hiskelig ekonomisk ersättning för detta flyktingavtal, 60 miljarder kronor.

60 miljarder motsvarar Sveriges utgifter 2015 för hälso- och sjukvård, borträknat social omsorg, studiestöd, allmän miljö- och naturvård och internationell samverkan där freds- och säkerhetsfrämjande verksamhet, bidrag till fredsforskningsinstitutet SIPRI och insatser rörande säkerhetspolitik ingår.

Men vad vi i Europa försöker göra är att få bukt med symtomen utan att ägna sjukdomen en tanke, för att begagna läkartermen. Så länge det pågår krig, så länge det sker systematiska övergrepp på de mänskliga rättigheterna, så länge det utövas terror mot civilbefolkningar och så länge det finns globala orättvisor kommer människor att tvingas på flykt.

Krig, terror, systematiska övergrepp på de mänskliga rättigheterna och globala orättvisor är sjukdomarna vi måste bekämpa om vi vill få bukt med de symptom som så många individer och ledare är så rädda för. Individer och ledare som vanligtvis agerar rationellt utifrån sina ideologiska ställningstaganden men som plötsligt uppvisar en påfallande obefogad rädsla och brist på humanism när det gäller människor som flyr för sina liv.

Det spelar ingen roll vilka kostsamma flyktingavtal vi tecknar, hur höga murar vi reser eller hur långa taggtrådsstängsel vi drar, det råder inte bot på någonting. För minns att ingen mor skulle riskera sina barns liv i Medelhavets vågor om det inte vore för att havet trots allt är säkrare än det land de flyr ifrån.

De flyktingar som befinner sig i Turkiet har gett Erdogan ett ypperligt förhandlings-övertag gentemot EU och en källa till utpressning. Detta kan dock bara vara början, och de flyktingar som trots allt lyckats ta sig till Europa en rännil om vad som komma skall.

Gaza, den palestinska enklaven som sedan tio år tillbaka legat i israelisk blockad, är hem för 1,8 miljoner människor. Människor vars liv och framtid helt ligger i den israeliska statens händer.

Enligt en rapport från FN-organet UNRWA riskerar hela Gaza vara omöjligt att leva i efter 2020 som en direkt konsekvens av Israels politik, dess våld och systematiska övergrepp på de mänskliga rättigheterna. 1,8 miljoner människor som kommer att tvingas fly.

Men vart skall de fly? Ja, Israel lär inte släppa in dem innanför sina gränser, var de nu än finns, inte heller den egyptiske presidenten general Sisi lär öppna Egypten för de människor vars existens han vunnit inrikespolitiska poäng gentemot.

Då återstår Europa. 1,8 miljoner människor inneslutna i vad som med rätta kallas världens största utomhusfängelse som, när situationen har blivit vad UNRWA befarar, när som helst

kan släppas iväg mot Europas stränder av Israel.

Bara ett hot av Israel att göra så skulle tysta vilken form av protest mot dess ockupationspolitik som helst, dess kolonisation, dess övergrepp på de mänskliga rättigheterna, dess åsidosättande av lag, heder och moral.

Det är inte bara palestinier som får betala priset för denna cyniska utpressningspolitik om inte EU agerar snabbt och resolut för att tvinga Israel att upphöra med sin ockupations- och kolonisationspolitik och att häva blockaden av Gaza medan tid är – tid att bygga upp den sönderbombade infrastrukturen och tillåta palestinierna att bruka sina odlingsmarker, fiska i sina vatten, tillåtas exportera, tillåtas bygga upp sin ekonomi.

Även folkrätten, själva ryggraden i relationen mellan nationer, kommer att lida irreparabel skada och öppna för andra stater, demokratiska eller ej, att agera folkrättsvidrigt. Folkrätten kommer att mista sin legitimitet, och stater i väst – alltså bland andra vi – kommer att förlora sin kredibilitet som försvarare av dessa fri- och rättigheter.

Det är alltså mycket som står på spel, och medan tiden går och våra ledare tillåter Israel fortsätta med sina brott – ja, EU har de politiska verktygen att snabbt tvinga Israel att agera i enlighet med Folkrätten – hamnar vi allt djupare ner i fällan.

Allt eftersom tiden går blir palestiniernas lidande allt svårare, vår skuld för att vi inte agerar allt större, Israels triumf allt mer uppenbar medan EU:s hand av Svarte Petter blir synlig för alla och envar.

Dolda syften bakom offensiven i Mosul

Patrik Paulov

Proletären 27/10 2016

Visst måste irakiska Mosul befrias från IS. Men det USA som spelar en ledande roll i offensiven bär själv stor skuld till att IS och andra terroristgrupper vuxit sig starka. Mycket tyder också på att terrorbekämpningen i Irak göder terrorn i Syrien.

Det är många som deltar i offensiven mot irakiska Mosul. Den USA-ledda koalitionen flygbombar och på marken avancerar Iraks armé tillsammans med olika miliser och kurdiska peshmergasoldater. Även turkiska armén agerar militärt på irakiskt territorium trots att regeringen i Bagdad sagt bestämt nej till detta.

Bakom enigheten mot IS finns många motstridiga intressen.

Som Proletären konstaterade på ledarplats förra veckan finns ett stort mått av hyckleri hos svenska politiker och medier gällande offensiven i Mosul. Terroristbekämpningen i norra Irak hyllas som nödvändig befrielse, och det mänskliga priset av flygbombningar talas det relativt tyst om.

Det kan jämföras med hur den syrisk-ryska bekämpningen av terrorgrupper i östra Aleppo, som är lika vedervärdiga som IS, stämplas som krigsförbrytelser och folkmord.

Något som lyser med sin frånvaro i diskussionen kring Mosul är orsakerna till att Islamiska staten, IS, kunnat växa fram och skapa ett terroristkalifat i delar av Irak och Syrien.

En och annan etablerad skribent erkänner att IS kanske inte ens hade existerat om inte USA hade invaderat Irak 2003. Det är sant i den meningen att IS föregångare al-Qaida i Irak skapades som en direkt följd av invasionen och den efterföljande brutala ockupationen.

Terrororganisationens födelseplats var det amerikanska fångsläggret Camp Bucca i södra Irak. Det var där de blivande IS-ledarna träffades, skolades och vann sina första anhängare. Den amerikanska journalisten och IS-kännaren Janine di Giovanni har beskrivit Camp Bucca som ”ett sommarläger för ambitiösa terrorister”.

Det var också från Camp Bucca som de amerikanska fångvaktarna släppte ut den blivande IS-ledaren Abu Bakr al-Baghdadi. Han bedömdes nämligen vara ofarlig.

Men allt är inte George W Bushs fel. Det krig som orsakade massdöd och sekteristisk splittring i Irak är bara en av orsakerna till kaoset och terrorn i Mellanöstern.

Det som inte nämns i rapporteringen från Mosul är att det var först i och med det förödande kriget i Syrien som IS kunde växa sig starkt. Ett krig som Barack Obama och andra västledare bär stor skuld till.

I Syrien fanns från 2012 och framåt vapen i överflöd tack vare leveranserna från Natoländer och Gulfstater. I Syrien fanns ett överflöd av stridsvilliga unga män från hela världen som strömmade in via den vidöppna turkiska gränsen. I Syrien kunde IS ta över oljekällor som väststödda ”rebeller” tidigare erövrat från den pressade syriska regeringen, vilket som gav IS stora exportinkomster.

I Syrien fanns också många väststödda påstått ”moderata” rebeller som tog sina vapen och gick över till terrorgruppen när den var på frammarsch.

Att IS och likasinnade terrorgrupper var på väg att växa till sig var något som makthavarna i Washington kände till väl. Redan 2012 varnade USA:s militära underrättelsetjänst DIA för att al-Qaida i Irak skulle komma att utropa en islamisk stat i delar av Irak och Syrien.

Det var precis vad som skedde. Två år senare hade IS erövrat Raqqa i Syrien och Mosul och många andra mindre städer i nordvästra Irak.

Det var inte bara så att USA tidigt förstod vad som skulle ske. De visste också att IS fick stöd av några av deras närmaste allierade.

Ett meddelande från USA:s utrikesdepartement från 17 augusti 2014, det vill säga när utrikesministern hette Hillary Clinton, visar tydligt detta. I meddelandet som offentliggjorts av WikiLeaks sägs att regeringarna i Qatar och Saudiarabien ”ger olagligt finansiellt och logistiskt stöd till IS och andra radikala grupper i regionen”.

Det är uppenbart att IS och likasinnade terroristgrupper under perioder accepterats eller rent av fått stöd för att de tjänat USA-imperialismens intressen i Mellan-östern. Men nu när USA åter finns på plats militärt i Irak önskar man stabilisera landet. Allt fler röster varnar dock för att det sker till priset av ökad terroristnärvaro i Syrien.

I den pågående USA-ledda offensiven mot Mosul kommer styrkorna från norr, öster och söder. Men väster om staden är fältet fritt att fly genom öknen och över gränsen till östra Syrien. Iraks premiärminister Haider al-Abadi, libanesiska Hizbollahs ledare Hassan Nasrallah, Rysslands utrikesminister Sergej Lavrov och den brittiske Mellanösternjournalisten Robert Fisk tillhör de som varnat för scenariot att IS lämnar Irak för Syrien.

Det finns röster som menar att ovanstående är precis vad som måste ske. Erbjud IS en säker passage till Syrien för att rädda liv i Mosul, skrev brittiska magasinet The Economist på ledarplats 22 oktober som en uppmaning till USA.

Ett cyniskt men också folkrättsvidrigt förslag. Vilken rätt har USA att besluta att tusentals välbeväpnade terrorister ska få fly till det krigshärjade Syrien och terrorisera dess redan plågade befolkning?

Kanske är detta rent av ett av USA-imperialismens dolda syften med offensiven i Mosul.

Om operationen lyckas skulle Barack Obama kunna stoltsera med att under sin sista tid som president ha befriat miljon-staden från IS. Samtidigt som tusentals nya IS-krigare i Syrien skulle skapa stora problem för USA:s motståndare. Ett sådant massivt tillflöde av regeringsfientliga stridande vore ett hårt slag mot den syriska arméns och dess ryska uppbackares bekämpning av IS och likasinnade extremistgrupper runt om i Syrien.